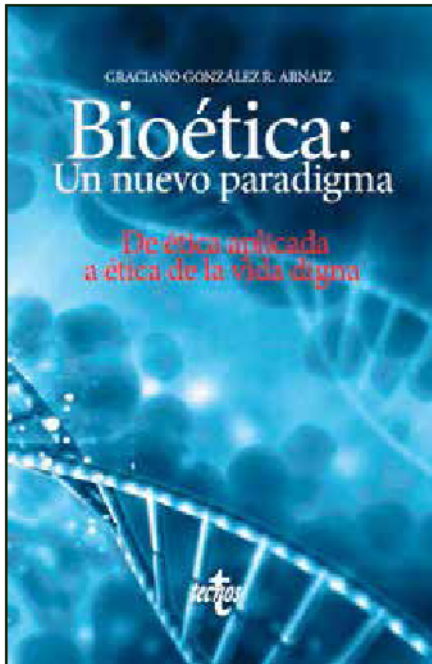

Bioètica: un nou paradigma

Sergio Ramos Pozón

Professor de la Universitat de Vic -
Universitat Central de Catalunya.

sergio.ramos@uvic.cat

Graciano González R. Arnaiz. *Bioética. Un nuevo paradigma. De ética aplicada a ética de la vida digna.* Madrid: Tecnos; 2016. 244 p.

Es tracta que la tasca de la bioètica no s'enfoqui simplement a les qüestions biosanitàries, sinó que sigui un tipus d'ètica general que tracti sobre la vida de les persones

L'obra de Graciano González és un text acadèmic, rigorós i analític sobre l'estat, els fonaments i els aspectes que van propiciar l'aparició i el desenvolupament de la bioètica i l'ètica aplicada. Però no es tracta d'una mera introducció a la temàtica, sinó que és més aviat una revisió epistemològica de la bioètica i de les ètiques aplicades, la qual al seu torn permet articular un discurs original i una excel·lent «proposta» de canvi de paradigma. Aquesta obra fa una revisió crítica d'alguns conceptes a partir dels quals construeix el seu paradigma. No obstant això, cal dir que és una obra molt acadèmica i que està enfocada a un públic que desitja aprofundir en qüestions de fonamentació bioètica.

A l'inici del llibre s'aborda el marc sociocultural de la bioètica. Es posa l'accent en la història del seu naixement, amb especial èmfasi en el desenvolupament de les biotecnologies i dels tractaments que van propiciar l'aparició del discurs de la bioètica.

Per al desenvolupament de la seva tesi central, Graciano González vol associar aquest sentit global de la bioètica amb la definició de Potter sobre aquesta disciplina, caracteritzada com aquell discurs que té com a finalitat ocupar-se de la supervivència de l'ésser humà i de la seva qualitat de vida.

L'autor ens proposa una bioètica global, no cenyida exclusivament a qüestions biosanitàries, però que no oblidí les repercussions i les possibilitats que les noves tecnologies estan tenint en la vida de les persones. Per aquesta raó, González reivindica que l'ètica aplicada ha de ser ètica de la responsabilitat, ja que ha d'avaluar críticament el potencial tecnològic.

L'ètica aplicada ha de vetllar per la

bona aplicació de la tecnologia (biotecnologies i nanotecnologies), o sigui, que no tingui repercussions negatives en la vida de les persones, però que també puguin beneficiar-se'n. Això implica sostenir que l'ètica aplicada ha de tenir un enfocament teleològic (tendir cap a un *fi*). Per tant, González no se ceneix a quina ha de ser l'«aplicació» de les diferents ètiques aplicades, sinó que més aviat proposa un tipus d'ètica global que serveixi com a orientació a les ètiques aplicades.

Així, és assenyat sostenir que en el nou paradigma, la *responsabilitat* ètica faci al·lusió a l'ésser humà i a la seva dignitat, ja que és a aquest a qui van dirigides les tecnologies. Aquesta dignitat intrínseca de totes les persones serà un concepte clau. D'aquesta responsabilitat ètica per lluitar per la dignitat de les persones, l'autor n'extreu un imperatiu ètic, una màxima ètica: «tot ésser humà, pel fet de ser un ésser viu, ha de poder dur a terme una vida digna. Entenent per «haver de» poder dur a terme la consagració d'un desig. De manera que bé podria ser traduït per valer la pena... viure d'una manera digna». Per tant, aquesta idea de dignitat, i específicament de vida digna, és l'objectiu que l'ètica aplicada ha de perseguir. La recerca d'una vida digna és aquest enfocament teleològic al qual ha d'orientar-se l'ètica aplicada.

Per concloure, podem apreciar com el títol del llibre, *D'ètica aplicada a ètica de la vida digna*, representa com l'ètica aplicada ha de tendir a una vida digna. Es tracta, en definitiva, que la tasca de la bioètica no s'enfoqui simplement a les qüestions biosanitàries, sinó que sigui un tipus d'ètica general que tracti sobre la vida de les persones, sobre una vida digna de ser viscuda.